

Arrest

nr. 134 339 van 1 december 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 14 december 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, van 21 november 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 29 november 2011.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking van 19 december 2011 met refertenummer REGUL X houdende vaststelling van het rolrecht.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 19 augustus 2014.

Gelet op de beschikking van 25 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van 21 november 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

2. Over de ontvankelijkheid/Onderzoek van het beroep

2.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking de grond werd meegegeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld: “De verzoekende partij heeft geen belang bij huidig beroep: De eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf levert de verzoekende partij geen nut op. Met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel van de onmiddellijke uitwerking van een nieuwe wet, dient erop gewezen te worden dat de verwerende partij de nieuwe artikelen 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980 zoals gewijzigd door de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging (BS 12 september 2011), moet toepassen. Deze nieuwe artikelen voorzien niet in de mogelijkheid om een recht op verblijf toe te kennen aan de verzoekende partij als ascendent van een meerderjarige Belg. Het declaratoir karakter van het recht op verblijf doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat, daar het een recht dat afgeschaft werd niet kan doen herleven (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, overwegingen B.66.1-B.67).

Voorts wijst de Raad erop dat in het arrest van 26 september 2013 het Grondwettelijk Hof aangaf dat indien de wetgever een beleidswijziging noodzakelijk acht, vermag hij te oordelen dat die onmiddellijk ingaat en is hij in beginsel niet ertoe gehouden in een overgangsregeling te voorzien. Uit de totstandkoming van de wet van 8 juli 2011 blijkt dat de wetgever immigratie via gezinshereniging heeft willen beperken om de migratiedruk te beheersen en misbruiken heeft willen ontmoedigen. Het Hof stelt dat vreemdelingen die een toelating tot verblijf willen verkrijgen, ermee rekening dienen te houden dat de immigratiewetgeving van een Staat om redenen van algemeen belang kan worden gewijzigd. In die context is de onmiddellijke inwerkingtreding van de wet niet zonder redelijke verantwoording.

Bijgevolg heeft de verzoekende partij geen belang bij de middelen die betrekking hebben op het recht op verblijf van meer dan drie maanden (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, overwegingen B.66.1-B.67).

In de mate waarin de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM en betoogt dat zij in België een gezinsleven met haar kind heeft, merkt de Raad op dat de term ‘familie- en gezinsleven’ zoals bedoeld in artikel 8, eerste lid van het EVRM, een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Voor zover de verzoekende partij verwijst naar de band die zij heeft met haar meerderjarige kind, laat de Raad gelden dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. In casu beperkt de verzoekende partij zich tot een theoretisch betoog en de verwijzing naar haar kind. De verzoekende partij toont hiermee echter niet aan afhankelijk te zijn van haar meerderjarige kind. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd.

Evenmin maakt de verzoekende partij met haar betoog een schending van het privéleven aannemelijk, daar ze zich beperkt tot een theoretisch betoog. Ze laat na dit verder in concreto te onderbouwen. Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de rechten van de mens in het arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 19 augustus 2014 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt te worden gehoord, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst te worden gehoord. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening worden gehouden. Ter terechtzitting van 21 oktober 2014, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 4 augustus 2014 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“VzP verwijst naar het middel, ontwikkeld in het verzoekschrift en in de memorie en wenst te benadrukken dat de aanvraag gebeurde voor de inwerkingtreding van de nieuwe wet, zodoende had de aanvraag moeten behandeld worden volgens de regels van de toenmalige wet. VwP verwijst naar haar nota en stelt dat de nieuwe wet, in werking getreden op 8 juli 2011, onmiddellijk van toepassing is, en ook van toepassing is op de toekomstige gevolgen van niet verworven toestanden. Een aanvraag gezinshereniging betreft geen definitief verworven toestand.”*

2.2 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd, blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037). Het actueel karakter van het belang houdt in dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep.

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling, m.a.w. een nadeel erdoor ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen, een nuttig effect sorteren.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 30 juni 2011 een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in opgaande lijn van een meerderjarige Belg, heeft ingediend.

Artikel 40bis, § 2, 4°, eerste lid van de vreemdelingenwet, zoals vervangen door artikel 8 van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging, *BS* 12 september 2011 (ed. 3) (hierna: de wet van 8 juli 2011), luidt als volgt:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:[...]

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

Artikel 40ter, eerste lid van de vreemdelingenwet, zoals vervangen door artikel 9 van de wet van 8 juli 2011, luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.”

De wet van 8 juli 2011 bevat geen enkele overgangsbepaling. Overeenkomstig het algemeen rechtsbeginsel van de onmiddellijke uitwerking van een nieuwe wet is elke nieuwe wet in beginsel onmiddellijk toepasselijk, niet alleen op wie zich in haar werkingssfeer begeeft, maar ook op wie zich reeds tevoren in die werkingssfeer bevond. Derhalve is een nieuwe wet in de regel niet enkel van toepassing op de toestanden die na haar inwerkingtreding ontstaan, maar ook op de toekomstige gevolgen van een onder de vroegere wet ontstane toestand, die zich voordoen of die voortduren onder de gelding van de nieuwe wet (RvS 11 oktober 2011, nr. 215.708), voor zover daardoor geen afbreuk wordt gedaan aan reeds onherroepelijk vastgestelde rechten (Cass. 18 maart 2011, AR C.10.0015.N; Cass. 28 februari 2003, AR C.00.0603.N; Cass. 6 december 2002, AR C.00.0176.N; Cass. 14 februari 2002, AR C.00.0350.N; Cass. 12 januari 1998, AR S.97.0052.F).

Aangezien het loutere feit dat de verzoekende partij een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft ingediend geen onherroepelijk vastgesteld verblijfsrecht doet ontstaan, zal de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden de thans geldende artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet moeten toepassen. Overeenkomstig voornoemde bepalingen kan aan de (schoon)ouders van een meerderjarige Belg evenwel niet langer een verblijfstitel in het kader van gezinshereniging worden verleend. De verzoekende partij heeft aldus geen actueel belang meer bij de vernietiging van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

2.3 In de mate waarin de verzoekende partij betoogt dat de aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie werd ingediend voor de inwerkingtreding van de nieuwe wet en de aanvraag aldus had moeten worden behandeld volgens de regels van de toenmalige wet, merkt de Raad – onder verwijzing naar punt 2.2 van voorliggend arrest – op dat voormelde beschouwing juridische grondslag mist.

De Raad benadrukt dat bij ontstentenis van andersluidende overgangsregels niet het ogenblik van de aanvraag, maar wel het ogenblik van de beslissing determineert welke regels de beslissende overheid moet toepassen. De gemachtigde van de staatssecretaris is er als orgaan van het actief bestuur toe gehouden de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat hij over de aanvraag uitspraak doet (RvS 16 maart 2007, nr. 169.042).

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een december tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET